



Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 130/17

Luxembourg, 5. december 2017

Sodba v zadevi C-42/17
M. A. S. in M. B.

Obveznost zaščite finančnih interesov Unije mora biti usklajena s spoštovanjem načela zakonitosti v kazenskem pravu

Zato italijanska sodišča v kazenskih postopkih, katerih predmet so velike goljufije na področju DDV, niso dolžna opustiti uporabe nacionalnih pravil o zastaranju (na podlagi sodbe Taricco), če to nasprotuje navedenemu načelu

Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče, Italija) in Corte d'appello di Milano (pritožbeno sodišče v Milanu, Italija) morata odločiti v kazenskih postopkih proti M. B. in M. A. S., obtoženih velikih goljufij na področju DDV,¹ ki bi lahko ostala nekaznovana, če bi bilo treba uporabiti pravila italijanskega kazenskega zakonika o zastaranju. Ti postopki pa bi lahko, nasprotno, pripeljali do obsodbe, če se zastaralni rok, ki ga določajo ta pravila, ne bi uporabil na podlagi načel, ki jih je določilo Sodišče EU v sodbi Taricco², ki je bila izrečena po storitvi kaznivih dejanj. Sodišče je v tej sodbi podalo razlago člena 325 PDEU, v skladu s katerim so Unija in države članice dolžne preprečevati goljufije in vsa druga nezakonita dejanja, ki škodijo finančnim interesom Unije, ter zagotavljati učinkovito zaščito teh interesov.

Sodišče je v sodbi Taricco odločilo zlasti, da bi lahko italijanski zakon o zastaranju kaznivih dejanj na področju DDV kršil člen 325 PDEU, če bi preprečeval naložitev učinkovitih in odvračilnih sankcij v veliko primerih velikih goljufij, ki škodijo finančnim interesom Unije, ali bi za primere goljufij, ki škodijo nacionalnim finančnim interesom, določal daljše zastaralne roke kot za primere goljufij, ki škodijo finančnim interesom Unije. Sodišče je presodilo tudi, da morajo nacionalna sodišča členu 325 PDEU dati polni učinek, tako da po potrebi ne uporabijo pravil o zastaranju.

Vrhovno kasacijsko sodišče in pritožbeno sodišče v Milanu pa sta ugotovili, da bi lahko načela, ki izhajajo iz sodbe Taricco, pripeljala do kršitve načela zakonitosti v kazenskem pravu, določenega v italijanski ustavi. Zato sta se obrnili na Corte costituzionale (ustavno sodišče, Italija).

Ustavno sodišče je izrazilo dvom o skladnosti rešitve, ki izhaja iz sodbe Taricco, z najvišjimi načeli italijanskega ustavnega reda in s spoštovanjem neodtujljivih pravic. To sodišče med drugim meni, da bi lahko navedena rešitev posegala v načelo zakonitosti v kazenskem pravu, ki zahteva, da so kazenske določbe določene jasno in da ne veljajo retroaktivno. Zato je Sodišče zaprosilo za razjasnitev pomena, ki ga je treba dati členu 325 PDEU glede na sodbo Taricco.

Sodišče v današnji sodbi, izdani v okviru hitrega postopka,³ navaja, da člen 325 PDEU državam članicam nalaga obveznosti rezultata, ki niso odvisne od nikakršnega pogoja glede njihovega izvrševanja. Zato morajo nacionalna sodišča obveznostim, ki izhajajo iz člena 325 PDEU, dati polni učinek, predvsem z uporabo načel, določenih v sodbi Taricco. Poleg tega Sodišče opozarja, da mora nacionalni zakonodajalec predvsem določiti pravila o zastaranju, ki omogočajo izpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz člena 325 PDEU.

Vendar Sodišče ugotavlja, da zastaranje v skladu z italijanskim pravom po mnenju ustavnega sodišča spada na področje materialnega prava in tako ostaja predmet načela zakonitosti v

¹ Ker se proračun Unije financira predvsem z DDV, obstaja neposredna zveza med goljufijami na področju DDV in finančnimi interesi Unije.

² Sodba z dne 8. septembra 2015 v zadevi C-105/14, Ivo Taricco in drugi (glej CP št. 95/15).

³ Hitri postopek je določen v členu 23a Statuta Sodišča Evropske unije in v členu 105(1) Poslovnika Sodišča.

kazenskem pravu. V tem okviru opozarja, prvič, na zahteve predvidljivosti, natančnosti in prepovedi retroaktivnosti kazenskega zakona, ki izhajajo iz načela zakonitosti v kazenskem pravu, določenega v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah in v Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, **ter drugič, na dejstvo, da je to načelo bistvenega pomena tako v državah članicah kot tudi v pravnem redu Unije. Zato obveznost zagotovitve učinkovitega pobiranja sredstev Unije, ki izhaja iz člena 325 PDEU, ne sme nasprotovati načelu zakonitosti v kazenskem pravu.**

Zato Sodišče ugotavlja, da če **nacionalno sodišče** v postopkih, ki se nanašajo na osebe, obtožene storitve kaznivega dejanja na področju DDV, **ugotovi, da obveznost uporabe načel, določenih v tej sodbi, nasprotuje načelu zakonitosti, te obveznosti ni dolžno izpolniti**, čeprav bi bilo mogoče z njenim spoštovanjem odpraviti nacionalni položaj, ki ni združljiv s tem pravom.

OPOZORILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.